

Izvor Etern de Viață!...

Flavius Laurian Duverna

Izvor Etern de Viață!...

O, Doamne Sfânt, Izvor Etern de Viață și lumină,
Miracol Nepătruns, de-a noastră minte mărginită,
Mister nedeslușit și tainic, a cărei balanță-nclină
Spre infinitul veșnic al puterii-n forța cea Divină,
Neexplicabil și pătruns de taine mintea s-o rețină,
Așa ai fost și în etern vei fi în gloria nemărginită,
Și-n veșnicia Universului, mărirea va fi neclintită
Căci numai Tu ești singurul, căruia să-I aparțină!

Ființă nepătrunsă-n planuri în opera Ta creatoare,
Tu-atunci când zici se face, și numai prin Cuvânt
De poruncești, îndată ia ființă inestimabila lucrare
Ce-n spațiu și în timp, își reia locul prin grandoare,
Umplând de frumuseți, tot e are viață și mișcare
Mărturisindu-Te ca Arhitect și Creator Preasfânt,
Expunând atâtea mari minuni, văzute pe pământ
Ce din neant au fost chemate în stadiul de creare!

O, Tu, cel ce deții misterul creării vieții din neant,
Singurul Stăpân al veșniciei fără-nceput și sfârșit,
Privind la-atotștiința Ta, îmi pare-un gând gigant
Intruducându-mă în cugetarea firului cel alarmant
De a pătrunde în enigma, nucleului divin frapant,
Și-a cugeta la Ea observ că spiritul, devine umilit
Și-n fața maiestății Tale, gândirea-mi că s-a ofilit,
Dar ea saltă în vibrații, c-al veșniciei ești Garant!

În vasta-ntindere Universală a lumilor deja create,
În cosmosul cel triumfal, cu sori, și cu sisteme vii,
Străbate forța Ta supremă, prin legi clare așezate,
Care-n veci să dăinuiască pe principii de dreptate,
Manifestându-se-n Osana, prilej de sfinte bucurii
Demonstrându-se-n cohorta, atâtor mii de galaxii
Ce toate își au existența, vorbindu-ne de veșnicii
În forța Ta Dumnezească, ce peste tot străbate!

O, Infinitate Maiestuoasă, sublimă și Necunoscută
Ce în limbajul omenesc, nu e cuvântul de-ndestul,
De-a Te numi-n prerogative, pentru-a fi umplută
Măreția și puterea, ce strălucesc din opera făcută,
A drgostei cea creatoare, în fericirea absolută;

În fața Ei, mă văd un fir de colb care plutește nul,
În imensitatea spațiului, din nesfârșitul gol destul
Ca o ființă ce e-n redresare, din prăpastia căzută!

Spiritul meu e-așa de mic în încercarea de a tinde
Să afle cât mai mult, din minunile mari, creatoare,
Ce mă uimesc când meditez că nu le pot cuprinde
În frumusețea lor desăvârșită ce veșnic se întinde
Și mica noastră înțelepciune, nu le poate prinde
În Universul cel superb, plin de sfânta Ta lucrare
Prin sori strălucitori și prin sisteme mii în nuanțare
Aduse la existența, ce nimeni nu-o poate pretinde!

O, Doamne Sfânt, Creator Desăvârșit al armoniei,
Ce-n Universul fără margini, Tu legile-ai orânduit!
Pentru fluida liniște-a mării, ai lăsat zorii bucuriei
Să-Ți cânte, în gloria eternă, pe plaiurile veșniciei,
Bunătatea și îndurarea-n marile mistere ale tăriei
Căci mare ești prin preștiință, în tot ce ai binevoit,
Ca măreția și puterea s-anunțe slava-n ce-ai zidit
Rămase-n veșnica grandoare, a strălucirii măreției.

În fața Ta, Nemărginită-Nțelepciune, mă proștern!
Micimea minții mele, se pleacă-n scumpă adorare,
Și în prezența Maiestății Tale din veșniciei creatoare
Îngenunchez, și-n rugăciune, gândurile îmi aștern
Recunoscând că sunt făptura Ta și-ai drept patern,
Asupra-mi, prin creație întâi, și prin răscumpărare,
Prin Jertfa de la Calvar, cu-a Ei putere salvatoare
Piatră de iaspis ca temelie vieții, ce va sta-n etern.

Flavius Laurian Duverna